

РЕШЕНИЕ

№ 4189

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3090** по описа за **2013** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК.

Образувано е по касационна жалба на О. Х. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ от 14.01.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 122-ри състав по нахд №19151/2012г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) №38879 от 30.04.2011г., издадено от началник „АНД” в отдел “Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.183, ал.4, т.7, предл.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 лв. за нарушение на чл.137а, ал.1 ЗДвП - поради управление на МПС без обезопасителен колан.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния акт поради допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът поддържа, че не бил редовно призван на посочения в жалбата до СРС адрес, тъй като съобщения не били изпратени на посочения съдебен адрес, което препятствало участието му в открито съдебно заседание. Касаторът посочва, че неправилно районният съдия не е разгледал искането му за отмяна на посочените в НП отнети контролни точки. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП №38879 от 30.04.2011г.

Ответникът по касационната жалба началник „АНД” в отдел “Пътна полиция” при

СДВР не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 14.01.2013г. СРС, НО, 122-ри състав по нахд №19151/2012г. е потвърдил НП №38879 от 30.04.2011г., издадено от началник „АНД” отдел “Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора на основание чл.183, ал.4, т.7, предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 лв. за нарушение на чл.137а, ал.1 ЗДвП - поради управление на МПС без обезопасителен колан.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетел при съставяне на АУАН С. В. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на свидетеля и писмените доказателства по делото е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.137а, ал.1 ЗДвП.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 122-ри състав е валидно и допустимо. Съгласно чл.220 АПК касационната инстанция е инстанция по правилното приложение на материалния закон, като тя не установява факти, а възприема фактите така, както са установени от първоинстанционния съд. Районният съдия е приел от фактическа страна, че на 27.03.2011г., около 13:55 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът О. Х. В. управлявал лек автомобил марка „Фолксваген К.” с ДК [рег.номер на МПС], като по време на движение на ППС, същият не бил поставил обезопасителен колан, с какъвто автомобилът бил оборудван.

Производството пред районния съд е протекло в едно съдебно заседание, за което жалбоподателят е бил призован на посочения в жалбата до СРС постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Действително на посочения адрес призовката не е получена лично от касатора, а от съсед, но същата е оформена напълно при съобразяване на изискванията на чл.180, ал.2 НПК – с посочване на имената на лицето и отбелязване на задължението му да предаде съобщението на адресата. В жалбата до СРС касаторът е посочил два адреса за призоваване - постоянен адрес и съдебен адрес. Процесуалните закони не съдържат задължителна поредност при призоваване на лицето в случай на посочени два и повече адреса. Посоченото възражение в касационната жалба, че районният съдия е следвало да призове касатора задължително от посочения в жалбата съдебен адрес, не намира своето основание в закона. Лицето е редовно призовано на

единия от посочените адреси, при което за районния съдия не е имало задължение за изпращане на призовка до втория, посочен в жалбата до СРС съдебен адрес.

Действително, касаторът е подал молба до СРС от 27.11.2012г. (при насрочено открито съдебно заседание за 28.11.2012г.), в която посочва, че „не е призован за съдебното заседание на 28.11.2012г., 15:30 часа, поради което моли да бъде насрочено ново съдебно заседание, за което да бъде уведомен на посочения в жалбата съдебен адрес”. Районният съдия е изложил в протокола за съдебното заседание на 28.11.2012г. пространни мотиви, защо приема, че жалбоподателят е редовно призован, които напълно се споделят от настоящия касационен състав. При редовно връчване съобразно чл.180, ал.2 НПК на призовката за съдебното заседание на 28.11.2012г., именно молбата на касатора от 27.11.2012г. е указание, че същият е уведомен за датата и часа на заседанието, като единствената му претенция към съда е да го уведоми от посочения в жалбата и молбата съдебен адрес. Както вече се посочи, това изискване на лицето не намира своето основание в закона. Касаторът не е посочил уважителна причина в молбата си от 27.11.2012г., която да препятства явяването му в насроченото открито съдебно заседание. Ето защо не може да се приеме, че е било нарушено правото му на защита в процеса. Същият е бил редовно уведомен на посочения в жалбата до СРС постоянен адрес за датата и часа на съдебното заседание и не е посочил уважителна причина, препятстваща явяването му пред съда. При тези данни по делото правилно районният съдия е приел, че жалбоподателят е редовно призован, поради което е даден ход на делото за събиране на доказателства, както и ход на устните прения. По изложените съображения не е допуснато визираното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.2, вр. ал.3, т.1 НПК.

При служебната проверка относно приложението на материалния закон касационният съд намира, че обжалваното решение е постановено при правилно приложение на закона. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства, дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. Първоинстанционният съд е събрал и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Показанията на свидетеля С., присъствал при установяване на нарушението, категорично потвърждават установените в АУАН факти и обстоятелства - касаторът управлявал МПС без да е поставил обезопасителен колан, с какъвто автомобилът бил оборудван. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.137а, ал.1 ЗДвП, като наложеното на нарушителя наказание е в законоустановения размер. Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК.

Отнемането на контролни точки съгласно Наредба № ІЗ-1959 от 27 декември 2007 г. (отменена, но в сила към датата на издаване на НП) не представлява принудителна административна мярка (ПАМ), нито самостоятелно наказание по ЗДвП. Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП и чл.5 от Наредба № ІЗ-1959/07 г. (отм) контролните точки са точки за отчет на извършените нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства. Следователно, законодателят е предвидил контролните точки като средство за отчитане на установените нарушения, без да им придава характер на административно наказание или ПАМ. Отнемането на контролните точки е действие с контролно-отчетен характер, при което съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност и поведението му се определя от факта на налагане на наказание, предвидено в ЗАНН за извършеното нарушение. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление –чл.3, ал.1 от Наредба № ІЗ-1959/07г. (отм.). По изложените съображения районният съдия правилно не се е произнесъл относно посоченото в НП отнемане на 8 контролни точки, тъй като същото не съставлява самостоятелно административно наказание, предмет на обжалване пред СРС, а контролно-отчетно средство, което се прилага въз основа на влязло в сила НП.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 14.01.2013г. на СРС, НО, 122-ри състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.01.2013 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122-ри състав по нахд №19151/2012г. РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.